

Creatura

Direcció: Elena Martín **Guió:** Clara Roquet, Elena Martín **País:** Espanya **Durada:** 114 min **Any:** 2023 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Elena Martín, Clàudia Malagelada, Mila Borràs, Oriol Pla, Clara Segura, Alex Brendemühl... **Música:** Clara Aguilar **Fotografia:** Alana Mejía **Distribuïdora:** Avalon **Estrena a Espanya:** 7/9/2023
No recomanada per a menors de 16 anys
Versió original en català

SINOPSI

Després de mudar-se amb la seva parella a una nova llar, la Mila s'adona que la pèrdua de desig es troba en si mateixa. A partir d'aquí comença un viatge en què revisita experiències de la seva infància i adolescència amb l'esperança de reconciliar-se amb el propi cos. (FilmAffinity)

CRÍTICA

20/05/2023 - CANES 2023: Elena Martín Gimeno aconsegueix una pel·lícula valenta i complexa que explora la nostra relació amb el cos, el desig i el sexe

“Ara sé que el sexe mai no és només sexe, que en el sexe sempre es barregen fantasmes, egos, afectes, vulnerabilitats, buits, temors”, va escriure Lucía Baskaran en un passatge de la seva novel·la *Cuerpos malditos*. Això és el que, a la seva manera, tracta d'explicar en imatges **Elena Martín Gimeno** a la seva nova pel·lícula, **Creatura**, presentada a l'actual edició del Festival de Canes, dins de la Quinzena dels Cineastes.

La pel·lícula, escrita per la directora amb **Clara Roquet** i protagonitzada per **Oriol Pla** i la mateixa Elena Martín, narra la vida sexual de la Mila, una noia de trenta anys que acaba de mudar-se amb la seva parella a viure a l'Empordà, el lloc on estiujava amb la família, envoltada de mar i natura, dels seus paisatges i sons. La protagonista sent que ha perdut el desig, vol ficar-se al llit amb el seu xicot, però quan això passa apareixen els problemes. Li costa fer l'amor amb ell, proposa jocs perquè la cosa funcioni, però al final tot s'ensorra. Hi ha voluntat, però no sap si un desig veritable cap a l'altre, està plena de dubtes i inseguretats, arrossega un sentiment de culpa i impotència per alguna cosa que se li escapa i que va més enllà de tota raó. A partir d'aquí, la cineasta catalana comença un viatge en què s'endinsa en el passat de la Mila, en els seus records i experiències d'infància i adolescència, per intentar conèixer i entendre la jove adulta d'ara.

Amb això, **Creatura** té certa condició d'exploració, recórrer al passat per preguntar-se pel jo present, qui soc, què em passa i com he arribat a ser el que soc ara i no acabo de comprendre. En aquest viatge, la directora té encerts que fan de la seva pel·lícula una pel·lícula interessant, complexa i valenta. Des del principi, Elena Martín llança diverses qüestions i interrogants que mai no acaba de resoldre de manera explícita, sap mantenir un fora de camp i uns silencis que expressen amb lucidesa aquesta exploració en la intimitat de la protagonista, les seves revelacions i misteris.

Un altre dels seus encerts està en la forma de narrar la història i aquestes qüestions que planteja. Tot i certa estètica i imatges que ja comencen a ser llocs comuns entre cert tipus de cinema espanyol més o menys independent, Elena Martín explica amb senzillesa i naturalitat assumptes que podrien resultar escabrosos (segons en quines mirades) o com a mínim incòmodes. Aquí és quan la pel·lícula agafa força, quan la cineasta s'atreveix a explicar l'instint i el desig sexual tal com succeeixen a la vida real, desposseint-se de pors, floritures i moralismes. I, efectivament, hi ha moments que poden resultar incòmodes, però no menys reals i corrents. Precisament, d'aquest aspecte procedeix un dels punts més interessants i valents de la pel·lícula, en posar-nos davant del mirall i fer-nos veure que sovint ens violenta o ens incomoda allò que hi ha de més natural en nosaltres.

Si bé **Creatura** sembla no arribar a tot el fons del que es proposa, com si deixés plantejades amb timidesa certes qüestions, sense abandonar un caràcter personal, la pel·lícula sí que aconsegueix escapar-se del relat del jo per crear un relat universal. Una història que parla sobre la nostra relació amb el desig i el cos, el cos com a espai de plaer i dolor, d'opressió i llibertat, sobretot el que hi ha de més amagat en això, el seu vincle amb l'herència, el record, la memòria i el desig reprimat o no satisfet, i, amb això, que ens porta a qüestionar-nos sobre allò que el sexe diu de nosaltres mateixos.

Júlia Olmo – cineuropa.org